

บทที่ 6

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การท่องเที่ยวของประเทศไทยมีความสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศเพราะเป็นการสร้างรายได้ให้แก่ประเทศเป็นอันดับที่สอง และเป็นแหล่งที่สร้างงานให้แก่กิจการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ทั้งนี้เนื่องเพราะประเทศไทยมีความอุดมสมบูรณ์ทั้งทางด้านประเพณี วัฒนธรรมและทรัพยากรธรรมชาติ และที่ท่องเที่ยวทางทะเลโดยเฉพาะอย่างยิ่งทะเลของไทยฝั่งอันดามันซึ่งมีจังหวัดที่อยู่ในกลุ่มการท่องเที่ยวทะเลอันดามันที่อยู่ทางภาคใต้ที่ได้รับความนิยมมาก คือ กลุ่มจังหวัดที่ประกอบด้วย จังหวัดกระบี่ ตรัง พังงา ภูเก็ต ท้องทะเลไทยมีทั้งเกาะแก่ง มีหาดทรายที่ขาวละเอียด มีทรัพยากรใต้ทะเลที่สวยงาม โดยเฉพาะอย่างยิ่งทะเลของไทยฝั่งอันดามันเป็นที่นิยมของนักท่องเที่ยวทั้งชาวต่างประเทศและชาวไทย แต่ในสภาพปัจจุบันต้องเผชิญกับปัญหาสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลกระทบต่อตรงและทำลายความสวยงามและความอุดมสมบูรณ์ของท้องทะเลฝั่งอันดามัน ที่ส่งผลต่อการท่องเที่ยว ก็คือปัญหาขยะ และน้ำเสีย ซึ่งหากไม่มีการแก้ไขที่ดี ปัญหานี้จะส่งผลกระทบต่อการท่องเที่ยวทางทะเลภาคใต้โดยตรง ทั้งสองปัญหานี้รัฐบาลและหน่วยงานของภาครัฐที่เกี่ยวข้องต่างตระหนักเป็นอย่างดีจึงได้มีการกำหนดเป็นนโยบาย และแผนดำเนินการ แต่ก็ยังไม่สามารถแก้ไขปัญหาขยะและน้ำเสียได้ ซึ่งหากปล่อยให้เป็นเช่นนี้ในที่สุดความสวยงามของทะเลไทยก็จะเสื่อมความนิยมลงไป

ดังนั้น การวิจัยจึงได้ศึกษาและวิจัยเพื่อแก้ไขและป้องกันปัญหาขยะและน้ำเสียโดยการจัดทำข้อบัญญัติท้องถิ่นว่าด้วยการจัดการขยะและน้ำเสีย โดยกำหนดพื้นที่วิจัย คือ องค์การบริหารส่วนตำบลอ่าวนาง จังหวัดกระบี่ ซึ่งเป็นหนึ่งในจังหวัดกลุ่มการท่องเที่ยวอันดามันที่มีปัญหาทั้งขยะและน้ำเสียที่ชัดเจนเป็นรูปธรรมที่สามารถจะเป็นตัวแทนของพื้นที่ท่องเที่ยวทางทะเลในกลุ่มอันดามันเหล่านั้น มาเป็นพื้นที่วิจัย เพื่อวิเคราะห์ถึงสภาพปัญหา และวิธีการแก้ไขปัญหาโดยกำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งมีอำนาจหน้าที่โดยตรงในการจัดการตามหลักการกระจายอำนาจ เพื่อให้ได้คำตอบที่จะนำไปสู่การจัดทำเป็นกฎหมายท้องถิ่นต้นแบบว่าด้วยการจัดการขยะและน้ำเสียในพื้นที่ท่องเที่ยวทางทะเล ที่จะเป็นต้นแบบของกฎหมายท้องถิ่นสำหรับจังหวัดในพื้นที่ท่องเที่ยวอันดามัน และเพื่อที่จะให้มีประเด็นที่จะเป็นโครงสร้างข้อบัญญัติท้องถิ่นที่เป็นต้นแบบสำหรับพื้นที่ท่องเที่ยวทางทะเลดังกล่าวที่มีความสมบูรณ์และเป็นที่ยอมรับของผู้ที่จะต้องปฏิบัติตาม

ข้อบัญญัติท้องถิ่นที่เป็นต้นแบบสำหรับพื้นที่ท่องเที่ยวทางทะเลที่จะจัดทำขึ้นมานั้น

การวิจัยได้ใช้วิธีวิทยาการวิจัยเชิงคุณภาพ ประกอบด้วย การวิจัยเอกสารที่เป็นแนวคิด ทฤษฎี และหลักการที่เกี่ยวข้อง กฎหมายต่างประเทศ คือ สาธารณรัฐสิงคโปร์ กับประเทศญี่ปุ่น ที่มีการจัดการขยะ และน้ำเสีย เพื่อเป็นแนวทางการจัดการขยะ และน้ำเสีย กฎหมายไทยที่เกี่ยวข้อง คือ กฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุข กฎหมายว่าด้วยการรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง และ กฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ และ กฎหมายจัดตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มาเคราะห์ร่วมกับ การสัมภาษณ์เชิงลึก ตามประเด็น สัมภาษณ์ที่กำหนดไว้ โดยมีประชากรสัมภาษณ์ คือ นักวิชาการด้านสิ่งแวดล้อม เจ้าหน้าที่ฝ่ายการ ท่องเที่ยวของการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย นายกองค้การบริหารส่วนตำบลที่เป็นพื้นที่ศึกษา ผู้นำชุมชนในพื้นที่ศึกษา นักธุรกิจเอกชนในพื้นที่ศึกษา รวมประชากรสัมภาษณ์ 11 คน การมีส่วนร่วม ออกแบบ, ร่วมออกแบบ เป็นวิธีวิทยาการวิจัยใหม่ที่กำหนดให้ประชากรผู้มีส่วนได้เสียจำนวน 16 คน มาร่วมออกแบบกฎหมายข้อบัญญัติท้องถิ่นที่เป็นต้นแบบสำหรับพื้นที่ท่องเที่ยวทางทะเล และ เมื่อได้ร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นว่าด้วยการจัดการขยะและน้ำเสียที่เป็นต้นแบบสำหรับพื้นที่ท่องเที่ยว ทางทะเลแล้ว ได้นำคำตอบจากการวิจัยทั้งหมดสู่การรับฟังความคิดเห็นประชากรที่เกี่ยวข้อง เพื่อวิพากษ์และให้ข้อเสนอแนะที่การวิจัยนำไปปรับปรุงกฎหมายที่จัดทำขึ้นมานั้นเป็นข้อบัญญัติ ท้องถิ่นท้องถิ่นที่เป็นต้นแบบสำหรับพื้นที่ท่องเที่ยวทางทะเล

ผลการวิจัยสรุป และ อภิปรายผล ได้ ดังนี้

1. สรุป อภิปรายผล

ในการสรุปและอภิปรายผลนั้นการวิจัยจะนำเอาคำตอบจากผลของการวิจัยในประเด็น ต่าง ๆ มาอภิปรายผลร่วมกันในเชิงการบูรณาการผลของคำตอบจากการวิจัย

การวิจัยสรุปคำตอบของการวิจัยได้ว่าปัญหาที่กระทบการท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยว ทางทะเล ก็คือ ปัญหาขยะ และน้ำเสีย ที่ส่วนใหญ่เกิดจากพฤติกรรมของประชากรในชุมชน นักท่องเที่ยว สถานประกอบการ ร้านค้าต่าง ๆ และชาวประมง ส่งผลกระทบต่อแหล่งท่องเที่ยว มีความเสื่อมโทรม ขาดการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพ ทำให้น้ำทะเลมีคุณภาพเสื่อมลงจนน่า จะส่งผลกระทบต่อการท่องเที่ยวทางทะเลซึ่งเป็นแหล่งรายได้ของคนในพื้นที่ท่องเที่ยว การวิจัย ได้ข้อค้นพบว่าในสภาพของปัญหานั้นอ่าวนางเป็นพื้นที่ท่องเที่ยวทางทะเลที่มีความสวยงามด้วย ทรัพยากรธรรมชาติทางทะเลซึ่งไม่แตกต่างไปจากจังหวัดอื่นในกลุ่มจังหวัดทะเลอันดามัน แต่ก็ต้องเผชิญกับปัญหาขยะและน้ำเสียที่คาดการณ์ได้ว่าหากปล่อยให้เป็นปัญหาอย่างต่อเนื่อง โดยไม่มีการดำเนินการใดแล้วในอนาคตความสวยงามของพื้นที่ท่องเที่ยวทางทะเลจะเสื่อมความนิยม

ลงไปเพราะมีแต่ขยะและน้ำเสีย

แนวคิดของการวิจัยจึงมุ่งเน้นถึงการจัดการขยะและน้ำเสียโดยกำหนดให้มีรูปแบบการจัดการโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น คือองค์การบริหารส่วนตำบลอ่าวนาง จังหวัดกระบี่ โดยการมีส่วนร่วมในการจัดการของผู้ประกอบการ ร้านค้า ประชาชนในพื้นที่ นักท่องเที่ยวและชาวประมงที่จะร่วมกันจัดการขยะและน้ำเสีย โดยคำตอบที่ได้จากการวิจัยในรูปแบบการจัดการขยะและน้ำเสียได้นำไปจัดทำเป็นข้อบัญญัติท้องถิ่นว่าด้วยการจัดการขยะและน้ำเสียในท้องถิ่นที่เป็นเมืองท่องเที่ยวทางทะเลจังหวัดกระบี่เพื่อให้เป็นข้อบัญญัติท้องถิ่นต้นแบบสำหรับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นที่มีพื้นที่ท่องเที่ยวทางทะเลจะได้นำไปปรับใช้ได้ การวิจัยมีข้อสรุปจากข้อค้นพบของการวิจัยว่าปัญหาขยะ และน้ำเสีย เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นมาแล้วเป็นรูปธรรมที่ชัดเจนและเป็นที่ประจักษ์ของเจ้าหน้าที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่พยายามจะดำเนินการจัดการแต่ก็ยังไม่สามารถแก้ไขปัญหาได้ โดยเฉพาะในองค์การบริหารส่วนตำบลอ่าวนาง อำเภอเมืองกระบี่ จังหวัดกระบี่ ที่กล่าวว่า ปัญหาขยะ และน้ำเสียในอ่าวนางมีมานานแล้วและยากที่จะแก้ไขให้หมดไป ซึ่งขยะที่เกิดขึ้นในปริมาณมากนั้นมาจากพฤติกรรมกาทิ้งขยะของประชาชนในพื้นที่และจากนักท่องเที่ยวที่มีจำนวนเพิ่มมากขึ้น ส่วนปัญหาน้ำเสียนั้นมีสาเหตุมาจากน้ำเสียจากชุมชนและสถานประกอบการ เช่น โรงแรม ที่พักแรม และร้านค้า ที่มีการปล่อยลงทะเลโดยที่ยังไม่มีการบำบัดก่อน ทั้งปัญหาขยะและน้ำเสียจึงเป็นเรื่องเร่งด่วนที่จะต้องจัดการก่อนที่จะส่งผลกระทบต่อการท่องเที่ยวทางทะเล

ข้อสรุปของการวิจัยแยกออกเป็น 2 ประเด็น คือ การจัดการขยะ กับการจัดการน้ำเสีย สำหรับการจัดการขยะนั้นการวิจัยได้นำเอาแนวคิดการคัดแยกขยะจากต้นทางของแหล่งกำเนิดขยะ โดยการให้ทำการคัดแยกขยะก่อนทิ้ง ซึ่งในปัจจุบันทางองค์การบริหารส่วนตำบลอ่าวนางก็ได้พยายามแก้ไขปัญหาด้วยการปรับเปลี่ยนวิธีการเก็บขยะโดยการแยกเป็นถุง ๆ ตามขนาดที่กำหนดไว้ แต่ก็ต้องเผชิญกับปัญหาขาดความร่วมมือจากผู้ทิ้งขยะไม่ว่าจะเป็นสถานะใดก็ยังคงทิ้งขยะรวมกันในถุงเดียวจึงไม่เห็นถึงความแตกต่างในการจัดการขยะและที่เป็นปัญหาเพิ่มมากขึ้นก็คือในถุงขยะที่ทิ้งรวมกันนั้นมีขยะทุกประเภทรวมทั้งขยะมีมูลค่าจึงทำให้เกิดขบวนการคัดแยกขยะในถุงขยะที่ทิ้งเพื่อค้นหาขยะมีมูลค่าเอาไปขายเป็นรายได้ที่เรียกว่า ซาเล้ง หรือ รถสามล้อเก็บของเก่า แต่วิธีการค้นหาของมีค่าในถุงขยะนั้นกลับทำให้เกิดความสกปรกและกระจายขยะออกนอกภาชนะที่เก็บขยะ ส่วนปัญหาการจัดการน้ำเสียนั้นสรุปได้ว่าในปัจจุบันทางองค์การบริหารส่วนตำบลยังไม่มีการดำเนินการใด ๆ จึงทำให้น้ำเสียจากชุมชน และจากสถานประกอบการ ร้านค้า โรงแรม และที่พักแรมทั่วไปปล่อยน้ำเสียลงสู่ทะเลโดยไม่มีการบำบัดก่อน

การวิจัยสรุปผลการวิจัยในด้านการจัดการขยะ โดยการกำหนดให้มีการคัดแยกขยะ จากแหล่งเกิดขยะ ด้วยการกำหนดประเภทขยะที่ให้ทำการคัดแยกก่อนทิ้ง เป็น 4 ประเภท คือ 1. ขยะอินทรีย์ 2. ขยะมีรากล 3. ขยะอันตราย 4. ขยะติดเชื้อ และให้ขยะที่คัดแยกนั้นใส่ถุงขยะตามสี ที่กำหนดไว้สำหรับประเภทขะนั้น คือ สีเขียวเป็นขยะอินทรีย์ สีเหลืองเป็นขยะที่มีรากล สีแดงเป็น ขยะอันตราย ส่วนสีฟ้าเป็นขยะติดเชื้อ ส่วนการเก็บขนขยะยังคงเป็นหน้าที่ขององค์การบริหาร ส่วนตำบลที่จะจัดเก็บขยะตามวันที่กำหนดตามถุงสีที่ใส่ขยะตามประเภทที่กำหนดไว้ คือ ขยะอินทรีย์กำหนดให้เก็บทุกวัน ขยะมีรากลกำหนดการเก็บอาทิตย์ละ 2 วัน ขยะอันตรายกำหนด เก็บเดือนละ 2 ครั้ง ขยะติดเชื้อเก็บส่งโรงพยาบาลกำจัด การจัดการขยะโดยวิธีนี้จะทำให้ปริมาณ ขยะลดลงไปได้เนื่องจากขยะบางประเภทสามารถนำกลับไปใช้ใหม่ได้ หรือนำไปแปลงใช้ใหม่ได้ และบางประเภทสามารถขายได้ ทั้งนี้ย่อมหมายความรวมถึงเป็นการขจัดปัญหาสิ่งแวดล้อมและ ปัญหาความปลอดภัยต่อสุขอนามัยของเจ้าของขยะที่สามารถคัดแยกขยะติดเชื้อ กับขยะอันตราย ออกไปได้

การจัดการขยะตามวิธีการจัดการดังกล่าวจะต้องเกิดจากความร่วมมือของผู้ทิ้งขยะ ดังนั้น การวิจัยจึงได้คำตอบของมาตรการที่จะนำมาใช้ซึ่งเป็นมาตรการจูงใจหรือส่งเสริมกับมาตรการ ในเชิงการลงโทษ สรุปได้ว่า มาตรการส่งเสริมและจูงใจให้เกิดการคัดแยกขะนั้นใช้วิธีการลด ค่าธรรมเนียมการเก็บขนขยะหากมีการดำเนินการตามที่ข้อบัญญัติกำหนดให้คัดแยกขยะก่อนทิ้ง ส่วนมาตรการเชิงลงโทษนั้นใช้วิธีการไม่จัดเก็บขยะหากไม่มีการทิ้งขยะตามวันและตามประเภท ขยะที่ใส่ในถุงสีที่กำหนดไว้ คงปล่อยให้ขยะตกค้างอยู่

สำหรับปัญหาขยะในท้องทะเลนั้นการวิจัยสรุปข้อค้นพบว่าผู้ที่เป็นต้นเหตุของปัญหา การทิ้งขยะลงทะเลก็คือนักท่องเที่ยวและชาวประมงขณะล่องเรือหาปลา ดังนั้นข้อค้นพบที่เป็น คำตอบของการจัดการกับปัญหานี้ก็คือการให้ผู้ประกอบการท่องเที่ยวทางเรือจัดหาถุงใส่ขยะให้กับ นักท่องเที่ยวและเก็บถุงขยะเมื่อเรือขึ้นฝั่งเพื่อทำการคัดแยกตามประเภทขยะที่กำหนดไว้ก่อนทิ้ง ส่วนชาวประมงที่ห้ามทิ้งขยะลงในทะเลให้นำขยะทิ้งเมื่อขึ้นฝั่งและทำการคัดแยกขยะก่อนทิ้ง เช่นกัน สำหรับปัญหาเพิ่มเติมของแหล่งท่องเที่ยวทางทะเลก็คือความสกปรกของพื้นที่ท่องเที่ยว โดยเฉพาะชายหาด ดังนั้นการวิจัยจึงหาคำตอบในการจัดการสรุปได้ว่า และในส่วนของ การสร้างความสะอาดความเป็นระเบียบเรียบร้อยของพื้นที่นั้นการวิจัยสรุปได้ว่าให้เจ้าของร้านค้ามีหน้าที่ ดูแลจัดเก็บขยะและดูแลความสะอาดหน้าร้านเรื่อยไปจนถึงชายหาดหน้าร้านที่ตั้งอยู่ ซึ่งจะเป็น วิธีการจัดการเพื่อแก้ไขและป้องกันปัญหาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของชายหาด

น้ำเสียเป็นอีกปัญหาหนึ่งที่ส่งผลกระทบ โดยตรงต่อการท่องเที่ยวทางทะเล ดังนั้น ข้อค้นพบของการวิจัยได้ข้อสรุปมาว่าในการจัดการน้ำเสียนั้นให้องค์การบริหารส่วนตำบลจัดทำ

ระบบบำบัดน้ำเสียรวม โดยใช้งบประมาณส่วนหนึ่งเป็นขององค์การบริหารส่วนตำบลและอีกส่วนหนึ่งจากเงินกองทุนสิ่งแวดล้อมตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ซึ่งทางคณะกรรมการกองทุนสิ่งแวดล้อมจะเป็นฝ่ายกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมในการบำบัดน้ำเสีย และให้แหล่งกำเนิดน้ำเสียต่าง ๆ เช่น โรงแรม ที่พักแรม ร้านค้า มีหน้าที่นำน้ำเสียไปบำบัดในระบบบำบัดน้ำเสียรวมโดยเสียค่าบำบัดน้ำเสียตามอัตราที่กำหนดไว้ เพื่อให้แก้ไขปัญหการปล่อยน้ำเสียลงสู่ทะเลที่จะส่งผลกระทบต่อน้ำทะเลและชายหาด

ข้อสรุปจากการวิจัยนี้นำไปสู่การจัดทำเป็นข้อบัญญัติท้องถิ่นต้นแบบเพื่อให้เป็นต้นแบบกฎหมายท้องถิ่นด้านการจัดการขยะและน้ำเสียเพื่อเป็นแบบอย่างให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นที่มีพื้นที่ท่องเที่ยวทางทะเลตั้งอยู่ได้นำไปปรับใช้เพื่อการจัดทำข้อบัญญัติท้องถิ่นของตน

ข้อบัญญัติท้องถิ่นต้นแบบว่าด้วยการจัดการขยะและน้ำเสียนั้นมีเป้าประสงค์ที่จะให้เป็นต้นแบบของกฎหมายระดับท้องถิ่นที่นำไปใช้ในการจัดทำเป็นกฎหมายท้องถิ่นเพื่อการจัดการขยะและการจัดการน้ำเสียได้ เนื่องจากพื้นที่ท่องเที่ยวทางทะเลส่วนใหญ่จะอยู่ในพื้นที่รับผิดชอบขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตามแต่รูปแบบขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น เช่น พื้นที่ท่องเที่ยวทางทะเลที่เป็นพื้นที่ศึกษาตั้งอยู่บริเวณพื้นที่ตำบลอ่าวนาง จังหวัดกระบี่นั้นซึ่งเป็นพื้นที่ปกครองขององค์การบริหารส่วนตำบลอ่าวนาง ซึ่งสามารถจำลองสภาพของปัญหาขยะและน้ำเสียได้และปัญหาทั้ง 2 ประเภทเกิดขึ้นเช่นเดียวกับพื้นที่ท่องเที่ยวทางทะเลแถบอันดามันและพื้นที่ท่องเที่ยวทางทะเลอื่นทั่วประเทศ

การจัดทำกฎหมาย

ข้อบัญญัติท้องถิ่นต้นแบบว่าด้วยการจัดการขยะและน้ำเสียในท้องถิ่นที่เป็นเมืองท่องเที่ยวทางทะเลขององค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ที่ได้จัดทำขึ้นมีโครงสร้าง ข้อบัญญัติ 26 ข้อแยกเป็น 5 ลักษณะ ดังนี้

ลักษณะ 1 เป็นบทบัญญัติทั่วไป ที่กำหนดบทนิยามเพื่ออธิบายความหมายเฉพาะ

ลักษณะ 2 เป็นส่วนที่กำหนดให้มีคณะกรรมการจัดการขยะ และน้ำเสีย ที่มา องค์ประกอบ วาระการดำรงตำแหน่ง และอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ

ลักษณะ 3 การจัดการขยะ แบ่งเป็น 2 ลักษณะ คือ

ส่วนที่ 1 บททั่วไป กำหนดให้องค์การบริหารส่วนตำบลมีหน้าที่ปฏิบัติตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการจัดการขยะ และมีอำนาจหน้าที่ในการให้ความรู้ และสนับสนุนให้มีการลดปริมาณขยะ การคัดแยกขยะตั้งแต่ต้นทาง

ส่วนที่ 2 หน้าที่ของผู้ก่อให้เกิดขยะ เป็นการกำหนดหน้าที่ให้กับประชาชนที่ต้องทำการคัดแยกขยะตั้งแต่ภายในครัวเรือน อาคาร สถานที่ สถานประกอบการที่ตนเป็นเจ้าของหรือ

ผู้ครอบครอง การนำขยะไปใช้ซ้ำ และการจัดการต่าง ๆ เกี่ยวกับขยะตามลักษณะและประเภทที่กฎหมายกำหนด รวมถึงกำหนดมาตรการจูงใจให้ผู้ที่ปฏิบัติตามที่กฎหมายกำหนดมีสิทธิได้รับการยกเว้นค่าธรรมเนียมในการกำจัดขยะและสภาพบังคับทางกฎหมาย

ลักษณะ 4 การจัดการน้ำเสีย กำหนดหน้าที่เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารต้องจัดให้มีระบบบำบัดเพื่อให้เป็นน้ำทิ้งที่มีคุณภาพตามเกณฑ์ที่มีกฎหมายกำหนดไว้

ลักษณะ 5 การมีส่วนร่วม

สรุปสาระสำคัญของข้อบัญญัติท้องถิ่นต้นแบบว่าด้วยการจัดการขยะและน้ำเสีย ดังนี้

1) องค์กรกำกับดูแล ดำเนินการ การจัดการ

องค์กรการจัดการสิ่งแวดล้อมด้านขยะ และน้ำเสีย คือ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 เนื่องจากเป็นหน่วยงานที่มีหน้าที่จัดทำบริการสาธารณสุขในท้องถิ่นตามหลักการกระจายอำนาจการปกครองในระบอบประชาธิปไตย อีกทั้งยังเป็นหน่วยงานที่อยู่ในพื้นที่ที่มีความใกล้ชิดกับปัญหาและประชาชน ซึ่งจะทำให้สามารถเข้าไปแก้ไขปัญหาได้อย่างรวดเร็ว ทั้งยังทราบถึงความต้องการของประชาชนทำให้การแก้ไขปัญหาทำได้ตรงจุดและตรงตามความต้องการของประชาชนในพื้นที่ อันจะทำให้การแก้ไขปัญหาเกิดประสิทธิภาพอย่างแท้จริง ซึ่งในการจัดการขององค์กรบริหารส่วนตำบลนี้ข้อบัญญัติท้องถิ่นกำหนดให้มีคณะกรรมการจัดการสิ่งแวดล้อมด้านขยะ และน้ำเสีย เพื่อทำหน้าที่กำหนดนโยบาย วางแผน และกำกับดูแลการปฏิบัติงานให้การจัดการขยะและน้ำเสียที่มีประสิทธิภาพ โดยองค์ประกอบของคณะกรรมการจัดการสิ่งแวดล้อมด้านขยะ และน้ำเสีย มีกรรมการที่มาจากรัฐที่เกี่ยวข้องกับการจัดการขยะ และน้ำเสีย และมีผู้แทนจากภาคประชาชนซึ่งเป็นผู้มีส่วนได้เสียในปัญหาด้านขยะ และน้ำเสียเข้าร่วม เพื่อให้การดำเนินการในการจัดการสามารถแก้ไขปัญหาได้ตรงตามความต้องการและสามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นให้กับประชาชนได้ อันจะทำให้ท้องถิ่นมีสิ่งแวดล้อมที่ดี ประชาชนได้อาศัยสิ่งแวดล้อมที่ดี มีสุขภาพะดี ส่งผลดีต่อคุณภาพชีวิตที่ดีของประชาชน และทำให้ท้องถิ่นเป็นเมืองน่าอยู่ตรงตามองค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพของเมืองน่าอยู่ตามที่องค์การอนามัยโลกกำหนดไว้ โดยมีนายกองค์การบริหารส่วนตำบลในฐานะเจ้าของพื้นที่ทำหน้าที่เป็นประธานกรรมการ มีกรรมการที่ประกอบด้วยผู้แทนจากหน่วยงานและภาคส่วนที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวข้องกับปัญหาสิ่งแวดล้อมทั้ง 2 ด้านทำหน้าที่เป็นกรรมการ และมีกรรมการที่เป็นผู้แทนจากภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในด้วยเพื่อให้คณะกรรมการได้ทราบถึงปัญหาที่เกิดขึ้นและความต้องการของประชาชนมากยิ่งขึ้น

2) การจัดการขยะ

การจัดการขยะนั้นข้อบัญญัติท้องถิ่นกำหนดให้มีการคัดแยกขยะตามประเภทขยะจำนวน 4 ประเภท คือ ขยะอินทรีย์ ขยะมีราคา (ขยะ Reuse และ ขยะ Recycle) ขยะอันตรายและ ขยะติดเชื้อ ออกจากกันต่อนึ่ง โดยให้มีถุงบรรจุขยะเป็นถุงสีที่กำหนดประเภทขยะให้ใส่ตามประเภทถุงสีที่กำหนดไว้ คือ ขยะอินทรีย์ใส่ในถุงสีเขียว ขยะมีมูลค่าใส่ในถุงสีเหลือง ขยะอันตรายใส่ในถุงสีแดง ขยะติดเชื้อใส่ในถุงสีฟ้า และกำหนดให้องค์การบริหารส่วนตำบลที่มีหน้าที่ในการเก็บขนขยะ จะต้องดำเนินการเก็บขยะตามถุงสีที่บรรจุขยะตามประเภทที่กำหนดไว้ คือ ขยะอินทรีย์ เก็บขนทุกวัน ขยะมีมูลค่า เก็บขนอาทิตย์ละ 2 วันเพื่อขายรับซื้อของเก่า ขยะอันตราย เก็บขนส่งโรงกำจัด ขยะติดเชื้อ เก็บขนส่งโรงพยาบาลเผา สำหรับ ขยะติดเชื้อนั้นกำหนดให้องค์การบริหารส่วนตำบลมีหน้าที่ จัดภาชนะรองรับขยะติดเชื้อเพื่อรวบรวมส่ง โรงพยาบาลดำเนินการกำจัด โดยวิธีการเผา ส่วนขยะมีมูลค่านั้นเมื่อคัดแยกออกมาแล้วก็สามารถดำเนินการขายให้แก่พ่อค้าผู้รับซื้อของเก่า หรือดำเนินการขายรวมกันในชุมชน โดยนำรายได้เก็บสะสมไว้ในกองทุนที่จัดตั้งขึ้นเพื่อเป็น ค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ร่วมกัน

3) การมีส่วนร่วมชุมชน/สถานประกอบการ

ในการให้สถานประกอบการ ร้านค้า และ ชุมชน มีส่วนร่วมในการจัดการขยะโดยการ กำหนดให้เป็นหน้าที่ คัดแยกขยะ และหากเป็นขยะมีมูลค่าให้รวบรวม เพื่อขายและนำรายได้ จากการขายขยะจัดทำเป็นกองทุนหมู่บ้านเพื่อบริหารจัดการชุมชน หมู่บ้านต่อไป นอกจากนี้ ให้แต่ละบ้านซึ่งเป็นแหล่งกำเนิดขยะสามารถขายขยะมีมูลค่าเอง เพื่อเป็นการสร้างรายได้อีกทาง และยังได้ผลการจัดการขยะที่เป็นรูปธรรมยิ่งขึ้น นอกจากนี้ร้านค้าบริเวณชายหาดก็มีหน้าที่คัดแยก ขยะตามถุงสีต่าง ๆ และมีส่วนร่วมในการดูแลความสะอาดจากร้านค้าสู่ชายหาด

สำหรับสถานประกอบการท่องเที่ยว การมีส่วนร่วมให้ที่จัดมอบถุงใส่ขยะให้นักท่องเที่ยว เก็บถุงขยะจากนักท่องเที่ยวหลังจากมีการท่องเที่ยวเสร็จสิ้นเพื่อเป็นการลดภาระให้แก่สถาน ประกอบการท่องเที่ยวและยังถือว่ามีส่วนช่วยในการจัดการขยะอีกทางหนึ่งด้วย ส่วนชาวประมง ก็ห้ามทิ้งขยะลงทะเล นอกจากนี้ให้ฐานะประชาชนให้มีส่วนร่วม โดยกำหนดวิธีการอันเป็น มาตรการเฝ้าระวังการทิ้งขยะ เฝ้าระวังการปล่อยน้ำเสียลงสู่ทะเลและตรวจสอบการทิ้งขยะของ นักท่องเที่ยว เพื่อตรวจสอบการจัดการปัญหาขยะและน้ำเสียอีกทางหนึ่ง

4) มาตรการส่งเสริมในการจัดการขยะ

ข้อบัญญัติท้องถิ่นกำหนดมาตรการการยกเว้นค่าธรรมเนียมในการบริหารจัดการขยะ เพื่อการส่งเสริมการคัดแยกขยะ ทั้งการยกเว้นค่าธรรมเนียม หรือการลดค่าธรรมเนียมการเก็บขนขยะ ในกรณีที่มีการให้ความร่วมมือในการคัดแยกขยะตามประเภทและตามถุงสีเป็นอย่างดี และหากมี

กลุ่มประชากรใดไม่ทิ้งไม่ตรงตามประเภทขยะ หรือคัดแยกตามถุงสีหรือตามวันที่กำหนดก็ใช้มาตรการเชิงลงโทษทางอ้อมให้กับผู้ไม่ปฏิบัติตามโดยการกำหนดค่าปรับ

5) การจัดการน้ำเสีย

ในด้านการจัดการน้ำเสียนั้น ข้อบัญญัติท้องถิ่นกำหนดให้เป็นหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลดำเนินการจัดให้มีระบบบำบัดน้ำเสียรวม และเมื่อมีระบบบำบัดน้ำเสียรวมแล้วเป็นหน้าที่ของ ผู้ประกอบการ ร้านค้า สถานบริการ โรงแรม สถานที่พักแรมต้อง จ่ายค่าบำบัดน้ำเสียตามอัตราที่กำหนด

2. ข้อเสนอแนะ

การวิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

2.1 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1) ให้ภาครัฐนำรูปแบบข้อบัญญัติท้องถิ่นต้นแบบว่าด้วยการจัดการขยะ และน้ำเสียในท้องถิ่นที่เป็นเมืองท่องเที่ยวทางทะเลโดยกำหนดเป็นนโยบายหลักให้แต่ละท้องถิ่นนำไปใช้กับทุกจังหวัดที่มีแหล่งท่องเที่ยวทางทะเล

2) ให้ภาครัฐสนับสนุนส่งเสริมให้ประชาชนในพื้นที่เข้ามามีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรม ร่วมคิด ร่วมตัดสินใจ ร่วมดำเนินการ และร่วมรับผลในสถานะที่ประชาชนมีส่วนได้เสีย

2.2 ข้อเสนอแนะเชิงกฎหมาย

1) ให้มีการจัดตั้งข้อบัญญัติท้องถิ่นต้นแบบว่าด้วยการจัดการขยะและน้ำเสียในท้องถิ่นที่เป็นเมืองท่องเที่ยวทางทะเลโดยมีกฎหมายรองรับซึ่งสามารถจะนำมาใช้เป็นแนวทางสำหรับการจัดการขยะและน้ำเสียในพื้นที่ที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวทางทะเล

2) ให้ภาครัฐเร่งการจัดทำกฎหมายลำดับรอง คือ ข้อบัญญัติท้องถิ่นที่กำหนดรายละเอียดของการดำเนินการที่มีสภาพบังคับในเขตพื้นที่รับผิดชอบ ตามหลักการกระจายอำนาจ เพื่อเป็นองค์กระระดับท้องถิ่นทำหน้าที่ในการจัดการขยะ และน้ำเสีย เพื่อเป้าหมายในการดูแลรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมในแหล่งท่องเที่ยวให้มีคุณภาพดี ยั่งยืน และเหมาะสมแก่การเดินทางไปท่องเที่ยวทางทะเล

3) เมื่อมีการตราข้อบัญญัติท้องถิ่น ให้นายกองค์การบริหารส่วนตำบล รักษาการตามข้อบัญญัติท้องถิ่นนี้ และให้มีอำนาจออกประกาศหรือคำสั่งเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามข้อบัญญัติท้องถิ่นนี้ ดังนี้

- ขอบเขตแห่งอำนาจและหน้าที่ในการปฏิบัติหน้าที่เมื่อองค์การบริหารส่วนตำบลเป็นหน่วยงานหลักที่มีอำนาจหน้าที่ในการกำกับดูแลการจัดการปัญหาสิ่งแวดล้อมด้านขยะ และน้ำเสีย จึงให้ผู้มีอำนาจในการกำกับและบริหารราชการขององค์การบริหารส่วนตำบลอำนาจ คือ

นายกองค์การบริหารส่วนตำบลอ่าวนางเป็นผู้มีอำนาจในการรักษาการตามกฎหมายนี้

- ขอบเขตพื้นที่รับผิดชอบในองค์การบริหารส่วนตำบล
 - กลุ่มชาเล้งที่จะมาช่วยในการจัดการขยะ และเจ้าของหรือผู้ครอบครองบ้านพักอาศัย ร้านค้า สถานประกอบการ สถานที่ทำงาน หรือสถานที่ใด และนักท่องเที่ยว
 - องค์การบริหารส่วนตำบล มีหน้าที่ในการเก็บ ขน ขยะตามวันเวลาที่กำหนดตามประเภทขยะและถุงสีที่ได้
 - มาตรการในการจัดการขยะและน้ำเสีย การมีส่วนร่วมของภาคเอกชนและประชาชน
- สภาพบังคับ

3. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

เนื่องจากการวิจัยกำหนดให้มีการจัดตั้งข้อบัญญัติท้องถิ่นต้นแบบว่าด้วยการจัดการขยะและน้ำเสียในเมืองท่องเที่ยวทางทะเลขององค์การบริหารส่วนตำบลอ่าวนางเป็นพื้นที่ศึกษาดังนั้น การวิจัยจึงเสนอให้มีการทำวิจัยเรื่อง “การจัดการขยะ และน้ำเสียในแหล่งท่องเที่ยวทางทะเลในจังหวัดที่มีทะเล” เพื่อพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยวทางทะเลในประเทศไทยให้มีภูมิทัศน์ที่สวยงามดึงดูดนักท่องเที่ยว รักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของพื้นที่ท่องเที่ยวที่ไม่มีปัญหาขยะและน้ำเสีย เพื่อให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สามารถรองรับการสร้างรายได้จากการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

4. สรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ และสมมติฐานการวิจัย

4.1 ผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์การวิจัย

การวิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์การวิจัย ไว้ดังนี้

วัตถุประสงค์ข้อ 1 เพื่อศึกษาและวิจัย ทฤษฎี และหลักการที่ใช้วิเคราะห์ในการจัดการปัญหาขยะและน้ำเสีย มีคำตอบของการวิจัย ในบทที่ 2

วัตถุประสงค์ข้อ 2 เพื่อศึกษาและวิเคราะห์สภาพการณ์ปัญหาขยะและน้ำเสียในพื้นที่ท่องเที่ยวทางทะเล และผลกระทบ มีคำตอบของการวิจัยในบทที่ 4

วัตถุประสงค์ข้อ 3 เพื่อศึกษาและวิเคราะห์กฎหมายเพื่อการจัดการขยะและน้ำเสียของต่างประเทศ และกฎหมายไทยที่เกี่ยวข้อง มีคำตอบของการวิจัยในบทที่ 2 และบทที่ 4

วัตถุประสงค์ข้อ 4 เพื่อวิเคราะห์หารูปแบบการจัดการขยะและน้ำเสียเชิงบูรณาการในพื้นที่ท่องเที่ยวทางทะเลขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีคำตอบของการวิจัย ในบทที่ 4 และบทที่ 5

วัตถุประสงค์ข้อ 5 เพื่อจัดทำข้อบัญญัติท้องถิ่นต้นแบบว่าด้วยการจัดการขยะและน้ำเสีย ในพื้นที่ท่องเที่ยวทางทะเล มีคำตอบของการวิจัย ในบทที่ 5

สรุปคำตอบที่ได้มาตามวัตถุประสงค์การวิจัยได้ว่า มีคำตอบตามวัตถุประสงค์การวิจัยครบทุกข้อ

4.2 ผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัย

การวิจัยได้กำหนดสมมติฐานการวิจัย ว่า

“การจัดการสิ่งแวดล้อมที่เป็นปัญหาจากขยะและน้ำเสียในแหล่งท่องเที่ยวทางทะเล เป็นอำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่เป็นที่ตั้งของพื้นที่ท่องเที่ยวโดยมีกฎหมายท้องถิ่นรองรับอำนาจจากการจัดทำเป็นข้อบัญญัติท้องถิ่นต้นแบบว่าด้วยการจัดการขยะและน้ำเสีย ในพื้นที่ท่องเที่ยวทางทะเล โดยมีโครงสร้างข้อบัญญัติท้องถิ่น ประกอบด้วย อำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น การจัดการขยะและน้ำเสีย มาตรการในการจัดการขยะและน้ำเสีย การมีส่วนร่วมของภาคเอกชนและประชาชน สภาพบังคับ”

คำตอบจากการวิจัย แสดงถึงปัญหาขยะ และน้ำเสียในแหล่งท่องเที่ยวทางทะเล ซึ่งการจัดทำข้อบัญญัติท้องถิ่นให้เป็นข้อกำหนดตามหลักการกระจายอำนาจของการปกครอง ในระบอบประชาธิปไตย เพื่อให้เป็นข้อบัญญัติที่ทำการจัดการขยะ และน้ำเสีย พ.ศ. โดยมีโครงสร้างกฎหมาย คือ โครงสร้างองค์กร ขอบเขตอำนาจหน้าที่ พื้นที่ท้องถิ่น มาตรการจัดการ กองทุน ในการจัดเก็บรายได้

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า ผลการวิจัยเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้